

Respinge Reclamația
S.G.F.P.

ROMANIA
TRIBUNALUL
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONȚENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința civilă nr. _____

Dosar nr. _____

Ședința publică din data de _____
Completul compus din:
PREȘEDINTE: _____
GREFIER: _____

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra cererii formulate de reclamantul _____ în contradictoriu cu pârățile ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE și DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE -BIROUL SOLUȚIONARE CONTESTAȚII, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

La apelul nominal făcut în ședința publică la pronunțare se constată lipsa părților.
Procedura legal îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din data de _____ octombrie _____ când părțile prezenta au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta, iar instanța din lipsă de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea cauzei pentru data de _____ octombrie _____.

TRIBUNLUL

Constată că prin cererile înregistrate la această instanță sun numărul mai sus menționat (și în dosarele conexate nr. _____) și nr. _____ ale Tribunalului _____ reclamantii _____

_____ în contradictoriu cu pârățile Administrația Finanțelor Publice _____ și Direcția Generală a Finanțelor Publice _____ au solicitat să se dispună anularea Deciziilor nr. _____ nr. _____ și nr. _____ emise de pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE _____ și a Deciziilor de Impunere nr. nr. _____ nr. _____ și nr. _____ emise de pârâta Administrația Finanțelor Publice _____ și exonerarea reclamantilor de la obligația de plată a diferențelor de impozit prevăzute în aceste decizii de impunere, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii se arată că Direcția generală a finanțelor publice _____, Biroul de soluționare a contestațiilor a fost sesizată de către Administrația Finanțelor Publice _____ privind soluționarea contestațiilor depuse de către reclamantii, sub nr. _____ pentru _____ și nr. _____ pentru _____.

Contestațiile au fost formulate de reclamantii împotriva măsurilor stabilite de organele de control ale Administrației Finanțelor Publice _____ în Deciziile de impunere anuale pentru persoane fizice române cu domiciliul în România pe anul 2003, _____ pentru _____ nr. _____ din _____ pentru _____ și nr. _____ din _____ pentru _____ privind sumele reprezentând

diferențe de impozit pe venit de plată către bugetul statului, pe anul 2003.

Prin Deciziile de impunere anuală pentru persoane fizice române cu domiciliul în România pe anul 2003 mai sus menționate, organele fiscale din cadrul Administrației Fiscale Publice _____ au stabilit suplimentar de plată diferențe de impozit pe venit în valoare de _____ Lei pentru _____ pentru _____ și _____ pentru _____, aferente anului 2003.

Prin Deciziile nr. [redacted] și nr. [redacted] emise de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului [redacted], prin Biroul de soluționare a contestațiilor privind contestațiile reclamantilor au fost respinse ca neintemeiate.

Despre neaplicarea art.101 din Legea nr. 571/2003 în ceea ce privește definitivarea impunerii pe anul 2003, aceasta s-a realizat potrivit prevederilor art.101 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborat cu OG nr.7/2001 privind impozitul pe venit „este susținerea intimatelor relativ la motivele din contestațiile reclamantilor în legătură cu „Legea aplicabilă” în anul 2009 în materie”.

Orice act administrativ fiscal, și act de procedură fiscală emis în 2009, nu poate fi apreciat decât prin prisma OG nr.92/2003 privind codul de procedură fiscală, publicată în M.Of. nr.941/2003 și care a intrat în vigoare în 01.01.2004, cu modificările ulterioare, la zi, aceasta fiind o lege de procedură de imediată aplicabilitate.

Astfel, așa cum rezultă din conținutul deciziei nr. [redacted] intimatele își bazează emiterea actelor de procedură fiscală pe prevederile art.101 din 571/2003(Codul fiscal).

Este extrem de important acest aspect cu atât mai mult cu cât art.101 din Legea nr.571/2003, este abrogat.

Astfel, în primul rând art.101 din Legea nr. 571/2003 a fost modificat de pct.65 al art. I din OG nr.83/2004 publicată în M.Of.nr.793/2004: „Articolul 101 va avea următorul cuprins: „Definitivarea impunerii pe anul 2004” Art.101 – Pentru determinarea impozitului pe venit anual global impozabil, realizat în anul fiscal 2004, prin ordin al ministrului finanțelor publice se va stabili baremul de impunere obținut pe baza baremului anual pentru plăți anticipate din anul 2004, respectiv deducerea personală de bază, corectate cu rata inflației realizate, diminuată cu 1/2 din rata inflației prognozate în acest an, conform legislației în vigoare în anul 2004”.

Apoi, art.101 a fost abrogată de pct.3 al art. I din OUG nr. 138/2004, pentru modificarea și completarea Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, publicată în M.Of. nr.1281/2004.

În atare situație, este evidentă ca fiind nelegală susținerea intimatelor că-și bazează emiterea actelor administrative fiscale pe prevederile art.101 din Codul fiscal, în condițiile în care actul fiscal a fost emis în 2009, iar textul pe care se întemeiază este modificat în august 2004 și abrogat apoi în decembrie 2004.

Despre neaplicarea Ordinului nr. 192/2003 și Ordinul nr.751/2004 ale ministrului finanțelor publice.

Pârâtele își întemeiază soluția de respingere a contestațiilor reclamantilor și pe dispozițiile cuprinse în două ordine ale Ministrului finanțelor publice, respectiv Ordinul 192/2003 privind stabilirea baremului anual de impunere și a deducerii personale pe baza pentru calculul impozitului pe venitul global impozabil realizat în anul fiscal 2003 și Ordinul nr.751/2004 pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 569/2003 privind deciziile de impunere anuală.

În acestor sens, invocând prevederilor art.188 al.2 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală potrivit cărora „Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, privind creanțele fiscale, se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice, pentru a justifica emiterea actului administrativ fiscal contestat”.

Însă așa, cum rezultă din preambulul Ordinului nr. 751/2004 pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr.569/2003 privind deciziile de impunere anuală a fost emis „în temeiul prevederilor art.101 din Legea nr.571/2003 privind codul fiscal”, acesta este emis în baza art.101 din Legea nr.571/2003, care la data emiterii actului administrativ fiscal era abrogat.

Or, nu pot intimatele să-și întemeieze în 2009 un act administrativ fiscal pe ordinul ministrului care a fost dat în aplicarea unei legi, atâta timp cât actul legislativ ce reprezintă izvorul acestui ordin, art.101 din Legea nr.571/2003 a fost abrogat.

Despre neaplicarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2001.

Organul fiscal emite decizia de impunere și stabilește diferențe de impozit conform art.65 alin.4 din OG nr.7/2001, potrivit cărora: „Organul fiscal va emite o nouă decizie de impunere în cazul în care apar elemente care conduc la modificarea impozitului datorat”.

Or, nu poate să emită un act administrativ fiscal – prezenta decizie de impunere – în baza unui act normativ – Ordonanța nr.7/2001 abrogat la data emiterii actului administrativ.

Astfel, OG nr. 7/2001 a fost abrogat expres prin art. 298 pct. 24 din Legea nr. 571/2003 privind codul fiscal, începând cu 01.01.2004 (art. 137 din Legea nr. 571/2003 privind codul fiscal).

Astfel, nici un act de procedură nu se mai poate face, în anul 2009, în baza unei legi abrogate, potrivit principiului potrivit căruia legea se aplică pe perioada cât este în vigoare (în speță 03.08.2001 – intrare în vigoare – 01.01.2004 – abrogare).

Despre legea aplicabilă actelor administrativ fiscale și actelor de procedură fiscală, emise în anul 2009.

În cazul de față este evident că în speță sunt aplicabile dispozițiile OG nr. 92/2003 privind codul de procedură fiscală, în ceea ce privește conținutul actelor fiscale, și căile de atac împotriva măsurilor cu caracter fiscal luate prin mijlocirea acestor acte.

Deci, așa cum se poate observa, aceste sublinieri au o mare însemnătate deoarece decizia de impunere anuală pentru anul 2003 are valoare de act administrativ fiscal.

La emiterea acestui act se încalcă în mod flagrant normele imperative prevăzute de codul de procedură fiscală, ceea ce conduce la nulitatea actului administrativ fiscal atacat.

Prescripția dreptului de a stabili obligații fiscale.

Potrivit art. 89 alin. 1 OG nr. 92/2003 privind codul de procedură fiscală, „dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani cu excepția cazului în care legea nu dispune altfel”.

Potrivit alin. 2 al aceluiași articol „termenul de 5 ani începe să curgă de la data de 01 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23 dacă legea nu dispune altfel”.

Iar potrivit art. 23 alin. 1 din OG nr. 92/2003 privind codul de procedură fiscală „Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează”.

Potrivit alin. 1 se naște dreptul organului fiscal de a stabili și determina obligația fiscală datorată.

În cauză se vorbește de decizia de impunere anuală pe anul 2003, deci baza de impunere care generează creanța fiscală reprezentată de impozitul pe venit se constituie cel târziu la 31.12.2003, ultima zi a anului calendaristic în care a putut realiza venitul apoi se impozitează.

În atare situație creanța fiscală s-a născut în 31.12.2003, iar prescripția începe să curgă de la 01.01.2004, împlinindu-se astfel la 01.01.2009.

Potrivit art. 24 din OG nr. 92/2003 privind codul de procedură fiscală „Stingerea creanțelor fiscale” creanțele fiscale se sting prin încasare, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripție și prin alte modalități prevăzute de lege.

Nelegalitatea stabilirii și calculului impozitului pe venitul anual global impozabil realizat în anul fiscal 2003.

Diferența de impozit pe venit de plată aferentă anului 2003 este de _____, și că impozitul anual total în valoare de _____ a fost stabilit potrivit Ordinului nr. 192/2003 privind stabilirea baremului anual de impunere și a deducerii personale pe baza pentru calculul impozitului pe venitul anual global impozabil realizat în anul fiscal 2003.

Este clar că din punctul de vedere al intimatelor, în 2009, impozitul anual total în valoare de _____ a fost stabilit potrivit Ordinului nr. 192/2003 privind stabilirea baremului anual de impunere și a deducerii personale pe baza pentru calculul impozitului pe venitul anual global impozabil realizat în anul fiscal 2003.

Or, în 2009, Ordinul nr. 192/2003 privind stabilirea baremului anual de impunere și a deducerii personale de bază pentru calculul impozitului pe venitul anual global impozabil realizat în anul fiscal 2003, nu mai era în vigoare.

În probațiune la dosar s-au depus Deciziei _____ date de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice _____ privind soluționarea contestațiilor formulate de reclamantii _____

Deciziile de Impunere nr. _____, nr. _____ și nr. _____ Precum și alte înscrisuri și s-a efectuat expertiză contabilă de către expert Contabil _____

Pârțile Administrația Finanțelor Publice și Direcția Generală a Finanțelor Publice au formulat întâmpinare prin care a solicitat să se respingă acțiunile ca neîntemeiate și nelegale, iar în dezvoltarea motivelor din întâmpinare se arată că impozitul pe venit pe anul 2003 a fost stabilit potrivit prevederilor art.65 din O.G. Nr.7/2001 privind impozitul pe venit, în vigoare în anul 2003, coroborat cu prevederile art.101 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal și OMF nr.192/2004 privind stabilirea baremului anual de impunere și a deducerii personale de bază pentru calculul impozitului pe venitul anual global impozabil realizat în anul fiscal 2003, care dispun:

-art.65 din O.G. nr.7/2001 privind impozitul pe venit

(1) Impozitul pe venitul anual global datorat este calculat de organul fiscal în raza căruia își are domiciliul contribuabilul ori de alte organe stabilite prin hotărâre a Guvernului, după caz, pe baza declarației de venit global, prin aplicarea celor de impunere asupra veniturii anual global impozabil, determinat în condițiile prezentei ordonanțe.

(2) Organul fiscal stabilește impozitul anual datorat pentru anul precedent și emite o decizie de impunere în intervalul stabilit anual prin ordin al Ministerului Finanțelor Publice.

(3) În această decizie organul fiscal stabilește și diferențele de impozit anual rămase de achitat sau impozitul anual de restituit, care se determină prin scăderea din impozitul anual datorat a obligațiilor reprezentând plăți anticipate cu titlu de impozit și a creditelor fiscale externe pentru veniturile realizate din categoriile de venituri prevăzute la art.59.

(4) Organul fiscal va emite o nouă decizie de impunere în cazul în care apar elemente care conduc la modificarea impozitului datorat.

-art.101 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal

„Definitivarea impunerii pe anul 2003

Pentru determinarea impozitului pe venitul anual global impozabil, realizat în anul fiscal 2003, prin ordin al ministerului finanțelor publice se va stabili baremul de impunere obținut pe baza baremului anual pentru plăți anticipate din anul 2003, respectiv deducerea personală de bază, corectate cu variația ratei inflației realizate, diminuat cu ½ din rata inflației prognozate în acest an, conform legislației în vigoare în anul 2003.”

-art.1 din Ordinului nr.192/2003 privind stabilirea baremului anual de impunere și a deducerii personale de bază pentru calculul impozitului pe venitul anual global impozabil realizat în anul fiscal 2003 ,

„(1) Pentru determinarea impozitului pe venitul anual global impozabil realizat în anul fiscal 2003, în baza prevederilor art.101 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 8 alin. (4) și ale art. 13 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 7/2001 privind impozitul pe venit, aprobată cu modificări prin Legea nr. 493/2002, cu modificările și completările ulterioare, se stabilește următorul barem anual”

De asemenea, la art. 188 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală se precizează:

„(2) Formulările necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, privind creanțele fiscale, se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.”

Ordinul nr. 751 din 13 mai 2004 pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 569/2003 privind deciziile de impunere anuală a fost emis:

„În temeiul prevederilor art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr.1.574/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 188 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală și ale art. 101 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.”

Iar la art.1 din Ordinul nr.751 din 13 mai 2004, se specifică:

„Formularul „Decizie de impunere anuală pentru persoanele fizice române cu domiciliul în România”, cod 14.13.02.13/a, cuprins în anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 569/2003 privind deciziile de impunere anuală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 9 mai 2003, se înlocuiește cu formularul „Decizie de impunere anuală pentru persoanele fizice române cu domiciliul în România”, cod 14.13.02.13/a, cuprins în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.”

Potrivit prevederilor legale mai sus enunțate și aplicabile în cauza impozitul pe venit se stabilește în baza declarației de venit global depusă de către contribuabil, prin aplicarea cotei de impunere asupra venitului anual global impozabil. Organul fiscal stabilește impozitul anual datorat pentru anul de impunere și emite o decizie de impunere.

În această decizie organul fiscal stabilește diferențe de impozit pe venit rămase de achitat sau impozit de restituit, care se determină prin scăderea din impozitul anual datorat a obligațiilor reprezentând plăți anticipate cu titlu de impozit.

În condițiile în care apar elemente care să conducă la modificarea impozitului datorat, organul fiscal va emite o nouă decizie.

În ceea ce privește definitivarea impunerii pe anul 2003, aceasta s-a realizat potrivit prevederilor art. 101 din Legea nr. 571/2003 privind codul fiscal coroborat cu O.G. Nr. 7/2001 privind impozitul pe venit, în vigoare la data realizării veniturilor, aplicând baremul anual prevăzut în Ordinul nr. 192/2003 privind stabilirea baremului anual de impunere și a deducerii personale de bază pentru calculul impozitului pe venitul anual global impozabil realizat în anul fiscal 2003.

Mai mult, din documentele existente la dosarul cauzei și după cum am precizat și mai sus, în data de 17 mai 2004, reclamantul a înregistrat la A.F.P. _____ o Declarație de venit global pe anul 2003, în zero, în condițiile în care la dosarul fiscal există o declarație de venituri estimative pe anul 2003 și fișele fiscale FF1 și FF2.

Ulterior, în data de 04.07.2006, reclamantul înregistrează la A.F.P. _____ declarațiile speciale pentru veniturile din activități independente realizate pe anul 2003 înregistrate la A.F.P. _____ sub nr. _____ prin care declară veniturile realizate în anul 2003 din exercitarea profesiei de avocat.

În ceea ce privește prescripția dreptului de a stabili obligații fiscale sunt aplicabile prevederile art. 231 din O.G. Nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care dispun:

„Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.”

Astfel, pentru anul 2003, prescripția dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale este reglementată de O.G. nr. 70/1997 privind Controlul Fiscal, cap. 5, art. 21, care precizează următoarele:

Prescripția dreptului organului de control fiscal de a stabili diferențe de impozite

-art. 21 din O.G. Nr. 70/1997 privind Controlul Fiscal

În data de 04.07.2006 reclamantii depun din proprie inițiativă Declarațiile speciale pentru veniturile din activități independente realizate pe anul 2003.

În conformitate cu prevederile art. 22 din O.G. Nr. 70/1997 privind Controlul fiscal, termenele de prescripție se întrerup:

- a) În cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b) La data depunerii de către contribuabil a declarației fiscale după expirarea termenului legal de depunere a acesteia;
- c) La data efectuării de către contribuabil a unui act voluntar de recunoaștere a impozitului datorat, inclusiv plata integrală sau parțială a acesteia;

De asemenea, la art. 16 și 17 din Decretul 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, se menționează:

-art. 16 „Prescripția se întrerupe prin recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția.”

-art. 17 „Întreruperea șterge prescripția începută înainte de a se fi ivit împrejurarea care a întrerupt-o.

După întrerupere începe să curgă o nouă prescripție.”

Prin depunerea Declarațiilor speciale pentru veniturile din activități independente realizate pe anul 2003 din proprie inițiativă, după expirarea termenului legal de depunere a declarației, prescripția s-a întrerupt.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanții au realizat în anul 2003 venituri globale impozabile în următoarele cuantumuri:

Reclamantul
Reclamantul
Reclamanta
anexele 5, 6, 7 la Raportul de expertiză întocmit în cauză de expert (anexele 94, 95, 96 la dosar).

Reclamanții au depus inițial la Administrația Finanțelor Publice la data de declarării de venit global pe anul 2003 cu venituri zero, apoi la 04.07.2006, declarații speciale pentru veniturile îndeplinite realizate pe anul 2003.

În fine, la data de 29.04.2009 pârâta Administrația Finanțelor Publice a emis pentru reclamanți deciziile de impunere anuală pentru anul 2003, respectiv: Decizia nr. 37/2009 pentru reclamantul
pentru reclamantul
și nr.
pentru reclamanta
fila 105 la dosar nr. 7189/62/2009 al Tribunalului
și fila 48 la dosar nr.
al Tribunalului, prin care s-au stabilit obligații de plată ale reclamanților reprezentând diferențe de impozit pe venit aferente anului 2003.

Diferențele de impozit stabilite au fost stabilite astfel: pentru reclamantul
și 14.970 lei pentru reclamanta

Reclamanții au contestat la pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice cele trei decizii de impunere în litigiu, dat fiind că la emiterea deciziilor de impunere în litigiu s-au avut în vedere norme de procedură fiscală abrogate la data emiterii deciziilor și în plus obligațiile de plată a impozitului pentru anul 2003 erau prescrise la data emiterii deciziilor.

Prin Deciziile nr. 37/2009, nr. 38/2009 și nr. 39/2009 emise de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice (fila 5 la dosar nr. 7189/62/2009 al Tribunalului), s-au respins contestațiile reclamanților ca neîntemeiate, în motivarea deciziilor arătându-se că impozitul pe venit în cazul reclamanților s-a stabilit potrivit prevederilor legale aplicabile la data realizării veniturilor, respectiv cele în vigoare în anul 2003, iar prescripția nu s-a împlinit în cauză întrucât potrivit art. 21 din OUG nr. 70/1997 privind controlul fiscal, raportat la art. 62 din OG nr. 7/2001 privind impozitul pe venit, termenul de prescripție de 5 ani în cazul reclamanților curge de la data de 17.05.2004 (când reclamanții au depus declarațiile de venit global pe anul 2003), astfel, că la data de 29.04.2009 când s-au emis deciziile în litigiu prescripția nu era împlinită.

De asemenea, potrivit art. 22 din OG nr. 70/1997 prescripția se întrerupe prin depunerea de către reclamanți a declarațiilor speciale la data de 04.07.2006.

Sușinerile pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice sunt nefondate. În Deciziile nr. 37/2009, nr. 38/2009 și nr. 39/2009 emise de pârâta se arată că în ceea ce privește definitivarea impunerii pe anul 2003, acesta s-a realizat potrivit prevederilor art. 101 din Legea nr. 571/2003 privind codul fiscal, coroborat cu OG nr. 7/2001 privind impozitul pe venit, în vigoare la data realizării veniturilor, aplicând baremul anual prevăzut în Ordinul nr. 192/2003 privind stabilirea baremului anual de impunere și a deducerii personale de bază pentru calcul impozitului pe venitul anual global impozabil realizat în anul fiscal 2003.

De asemenea pârâta arată că afirmația contestatorilor că au fost emise acte administrative fiscale în baza unui act normativ abrogat, nu poate fi reținută în cauză, deoarece în Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare din 01.01.2004, se precizează în mod clar cum se face definitivarea impunerii pe anul 2003.

OG nr. 7/2001 a fost însă abrogată expres prin art. 298 pct. 24 din Legea nr. 571/22.12.2003 privind codul fiscal, începând cu data de 01.01.2004, iar art. 101 din Legea nr. 571/2003 (care cuprinde „Definitivarea impunerii pe anul 2003”) a fost abrogat de pct. 3 al art. 1 din OUG nr. 138/29.12.2004.

De asemenea și Ordinele nr. 192/2003 și nr. 751/2004 privind deciziile de impunere anuale, pe care și întemeiază pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice în soluția de respingere a contestațiilor formulate de reclamanți, au fost abrogate implicit, prin abrogarea expresă a art. 101 din Legea nr. 571/2003, nemaifiind în vigoare la data emiterii deciziilor de impunere în litigiu.

Toate actele normative mai susmenționate cuprind norme imperative de procedură fiscală care reglementează forma și conținutul deciziilor de impunere, care o dată cu abrogarea acestora nu mai pot constitui temei pentru emiterea deciziilor de impunere (nu mai pot ultraactiva) decât în cazul în care în noua lege (legea abrogatoare) se prevede expres această posibilitate.

O dată cu intrarea în vigoare a Codului de procedură fiscală și a Codului fiscal (unde se prevăd norme cu caracter tranzitoriu doar pentru anul 2003 și 2004), emiterea deciziilor de impunere trebuie să aibă la bază normele de procedură fiscală cuprinse în aceste coduri.

În aceste condiții motivându-și în drept deciziile de impunere în litigiu pe acte normative abrogate, această împrejurare atrage nulitatea deciziilor.

Totodată obligațiile de plată a impozitelor stabilite în deciziile de impunere în litigiu sunt prescrise.

Pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice L... susține neîntemeiat că în cauză nu a operat prescripția având în vedere dispozițiile OG nr. 70/1997, și cele ale art. OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Potrivit art. 231 din OG nr. 92/2003: „Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă”, iar potrivit art. 21 din OG nr. 70/1997: „Dreptul organelor de control fiscal sau, după caz, al serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale de a stabili diferențe de impozite și majorări de întârziere pentru neplata în termen a acestora, precum și de a constata contravenții și a aplica amenzi și penalități pentru faptele ale căror constatare și sancționare sunt, potrivit legii, de competența organelor de control fiscal, sau după caz, a serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale, pentru o perioadă impozabilă, se prescrie după cum urmează: în termen de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației pentru perioada respectivă”.

La art.62 din OG nr.7/2001 privind impozitul pe venit se specifică: „Contribuabilii au obligația să completeze și să depună la organul fiscal competent o declarație de venit global, precum și declarații speciale, până la data de 15 mai a anului următor celui de realizare a venitului”.

Cum potrivit art. 21 lit. a din OG nr. 70/1997, termenul de prescripție începe să curgă pentru reclamantii la 15 mai 2004, calculul termenului de 5 ani se face potrivit art. 23 din OG nr. 92/2003, întrucât la data de 15 mai 2004, era în vigoare acest ultim act normativ care prevede la art. 83, că: „Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale. Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel. Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin.1 începe să curgă de la data de 01ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 21, dacă legea nu dispune altfel”.

Astfel, în cazul reclamanților, creanțele fiscale, respectiv baza de de impunere, s-au născut în decursul anului 2003, până la data de 31.12.2003, iar termenul de prescripție de 5 ani a început să curgă de la data de 01.01.2004, fiind împlinit la data de 31.12.2008, o astfel de concluzie fiind reținută în cauză și în raportul de expertiză întocmit de expertul contabil... (fila 60 la dosar).

Față de aceste considerente acțiunile din dosarele conexe urmează a fi admise ca fondate.

Văzând și dispozițiile art. 274 Cod de procedură civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Admite acțiunile din dosarele conexe nr. ... nr. ... și nr. ... formulate de reclamantii ... cu domiciliul în ... jud. Brașov, România
... cu domiciliul în ... jud. Brașov, România
... cu domiciliul în ... în contradictoriu cu pârâtele
ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE ... cu sediul în ...
și DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE ... cu sediul în ... și în consecință:

Dispune anulara Deciziilor nr. []
emise de pârâta DIRECTIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE

Dispune anulara Deciziilor de impunere nr. [] nr. []
[] și nr. [] emise de pârâta ADMINISTRAȚIA
FINANTELOR PUBLICE și exonerează pe reclamantii de obligația de plată a diferențelor de
impozit prevăzute în aceste decizii.

Obligă pârâtele să plătească reclamantilor suma de [] cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată azi [] în ședință publică.

PREȘEDINTE

GREFIER

Red. TP 10/1/2009
Dact. CT 01/10/2009
7ex.

Dec 348/2009
347/2009
346/2009